

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobkyně: **S. T. T.**, zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, sídlem Milady Horákové 1957/13, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2021, č. j. MV-196661-4/SO-2020, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 8. 2021, č. j. 61 A 8/2021-41,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 8. 2021, č. j. 61 A 8/2021-41, **se ruší.**

II. Rozhodnutí žalované ze dne 12. 2. 2021, č. j. MV-196661-4/SO-2020, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši 28 570 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

IV. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalovaná rozhodnutím označeným v záhlaví zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 11. 2020, č. j. OAM-42092-28/ZM-2019, kterým byla zamítnuta žalobkynina žádost o vydání zaměstnanecké karty z důvodu nesplnění podmínky dle § 42g odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"). V odůvodnění rozhodnutí žalovaná vycházela z toho, že výše sjednané mzdy v pracovní smlouvě již neodpovídala výši minimální mzdy stanovené nařízením vlády (prvostupňová rozhodnutí Ministerstva vnitra byla totiž žalovanou opakovaně rušena jako nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů).

[2] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalované bránila žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. V odůvodnění rozsudku nerozporoval, že žalobkyně k podané žádosti sice doložila pracovní smlouvu, která jí zaručovala výši mzdy převyšující tehdejší mzdu minimální, avšak dovodil, že správní orgány musí rozhodovat na základě skutkového a právního stavu rozhodného v době vydání rozhodnutí, přičemž k tomuto datu již sjednaná mzda nedosahovala stanovené výše minimální mzdy. Tato okolnost proto dle krajského soudu důvodně vedla k zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Krajský soud nezpochybňoval, že nastalou situaci zapříčinila délka řízení před správními orgány. Na požadavku plynoucím z § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců však bylo nutno dle krajského soudu trvat. Krajský soud své závěry opřel také o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2021, č. j. 10 Azs 177/2020-32.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované, replika žalobkyně

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka") podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž shodně jako v podané žalobě namítá, že nebyla povinna při změně minimální mzdy stanovené právním předpisem upravit i výši mzdy, která byla sjednána v pracovní smlouvě. V této souvislosti odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2021, č. j. 1 Azs 116/2021-29, s nímž jsou dle jejího názoru právní závěry obsažené v rozsudku krajského soudu v rozporu.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 177/2020-32, ze kterého dle jejího názoru vyplývá, že správní orgán je povinen v případě splnění podmínky výše minimální mzdy posuzovat skutkový a právní stav ke dni vydání rozhodnutí. Rovněž podrobně polemizovala se závěry Nejvyššího správního soudu obsaženými v rozsudku č. j. 1 Azs 116/2021-29, v této souvislosti vychází mj. ze znění důvodové zprávy k zákonu č. 101/2014 Sb., jímž byl novelizován zákon o pobytu cizinců. Dle jejího názoru je v rozporu se smyslem § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jakož i se zásadou materiální pravdy, aby rozhodující správní orgán mohl zjišťovat a posuzovat naplnění sporné podmínky v době podání žádosti, nikoli však v době vydání rozhodnutí.

[5] Stěžovatelka reagovala na vyjádření žalované podáním repliky, v níž upozornila, že předloží-li cizinec pracovní smlouvu obsahující ujednání o mzdě dosahující alespoň výše minimální mzdy dle aktuálního nařízení vlády, jedná se o ujednání ve smyslu § 42g odst. 2

písm. b) zákona o pobytu cizinců, jelikož taková smlouva zaručuje cizinci minimální mzdu i v případě, že bude následným nařízením vlády zvýšena.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[7] Podle § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců je žádost o vydání zaměstnanecké karty oprávněn podat cizinec, pokud *uzavřel pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, v níž se strany zavazují v ujednané lhůtě uzavřít pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti obsahující ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy; týdenní pracovní doba v každém základním pracovněprávním vztahu musí činit nejméně 15 hodin.*

[8] Výkladem citovaného ustanovení zákona se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti zabýval, a to nejprve v již zmiňovaném rozsudku č. j. 1 Azs 116/2021-29, na který navázaly např. rozsudky ze dne 1. 10. 2021, č. j. 6 Azs 131/2021-37, ze dne 5. 1. 2022, č. j. 6 Azs 276/2021–29, nebo ze dne 12. 7. 2022, č. j. 6 Azs 278/2021-29. Závěry v nich vyslovené, od kterých Nejvyšší správní soud neshledal důvod se odchýlit, lze plně vztáhnout také na nyní projednávaný případ.

[9] V citovaných rozsudcích Nejvyšší správní soud dovodil, že k naplnění požadavku § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců dochází již tím, že žadatel o zaměstnaneckou kartu předloží platně uzavřenou pracovní smlouvu s ujednanou mzdou ve výši alespoň základní sazby minimální (resp. zaručené) mzdy v dané době. Dojde-li v průběhu řízení ke zvýšení minimální mzdy, takže původně sjednaná mzda již nové výše minimální mzdy nedosahuje, nemusí žadatel dokládat upravenou pracovní smlouvu či mzdový výměr s novou výší mzdy dosahující alespoň mzdy minimální (resp. zaručené). Její dosažení mu totiž garantují pracovněprávní předpisy, konkrétně § 111 a § 112 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce.

[10] V souzené věci nejsou mezi účastníky řízení sporné skutkové okolnosti případu, jedinou spornou otázkou je pouze výše sjednané mzdy, která sice v době podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty dosahovala základní sazby minimální mzdy, avšak v důsledku zvýšení minimální měsíční mzdy v průběhu správního řízení správní orgány a krajský soud dovodily, že pracovní smlouva přestala podmínky stanovené § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců naplňovat.

[11] Nejvyšší správní soud tedy i v nyní projednávaném případě konstatuje, že právní posouzení, na němž správní orgány a krajský soud založily svá rozhodnutí, nejsou správná, neboť stěžovatel splnil podmínku výše mzdy plynoucí z § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců již tím, že k žádosti přiložil platnou pracovní smlouvu dosahující nejméně základní sazby minimální mzdy v době podání žádosti.

[12] K odkazům krajského soudu a žalované na rozsudek č. j. 10 Azs 177/2020-32 Nejvyšší správní soud (ve shodě se závěry vyslovenými v rozsudku č. j. 6 Azs 276/2021-29,

viz bod 13) připomíná, že v něm Nejvyšší správní soud reagoval toliko na námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 5. 2020, č. j. 64 A 46/2019-36, uplatněnou dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Z důvodu vázanosti kasačními námitkami se tedy Nejvyšší správní soud nemohl vyjadřovat k výkladu § 42g odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale posuzoval pouze to, zda krajský soud rozhodnutí dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil. Z rozsudku č. j. 10 Azs 177/2020-32 tedy nelze dovozovat, jakým způsobem má být sporné ustanovení zákona o pobytu cizinců vykládáno. Jeho výklad byl proveden až v rozsudku č. j. 1 Azs 116/2021-29, a to shora popsaným způsobem.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. Věc však nevrátil krajskému soudu k dalšímu řízení a podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalované. Věc tedy vrátil k dalšímu řízení žalované, neboť krajský soud by s ohledem na výše uvedené závěry neměl jinou možnost, než tak sám učinit. V dalším řízení bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

[14] Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne Nejvyšší správní soud v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalované, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., aplikovaného na základě § 120 s. ř. s., má úspěšná stěžovatelka právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (žalované).

[15] Stěžovatelka zaplatila v řízení před Nejvyšším správním soudem soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za podanou kasační stížnost (položka 19 přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích) a v řízení před krajským soudem soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu [položka 18 bod 2 písm. a) přílohy k zákonu o soudních poplatcích].

[16] Stěžovatelka byla v řízení před krajským soudem a v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupena advokátem. V řízení před krajským soudem učinil zástupce dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) tři úkony právní služby, a to převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby a replika k vyjádření žalované [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. V řízení před Nejvyšším správním soudem zástupce stěžovatelky učinil dva úkony právní služby, a to podání kasační stížnosti a repliky k vyjádření žalované [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Celkem tedy zástupce stěžovatelky učinil pět úkonů právní služby s nárokem na odměnu ve 3 100 Kč za jeden úkon [§ 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je třeba k odměně za každý úkon připočítat 300 Kč jako náhradu hotových výdajů. Protože zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku 3 570 Kč odpovídající této dani. Celková náhrada nákladů řízení, čítající odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů ve výši 20 570 Kč (včetně daně z přidané

hodnoty) a zaplacené soudní poplatky ve výši 8 000 Kč, tak představuje částku 28 570 Kč. K jejímu uhrazení byla žalované stanovena přiměřená lhůta jednoho měsíce.

[17] Žalovaná neměla ve věci samé úspěch, nemá proto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2022

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu